

Ririro

Het verhaal van Tom Kitten

Er waren eens drie kleine kittens. Hun namen waren Mittens, Tom Kitten en Moppet. Ze hadden alledrie een mooie, zachte vacht. Het leken wel bontjasjes. De drie poesjes vonden het heerlijk om in het stof voor de deur te spelen. Mevrouw Tabitha was hun moeder. Op een dag zou ze vrienden op bezoek krijgen. Daarom haalde ze haar kinderen op tijd naar binnen om ze te wassen en mooi aan te kleden.

Eerst schrobde ze hun gezichten. Daarna borstelde ze hun vacht.

Daarna kamde ze hun staarten en snorharen. Tom was erg ondeugend en krabde. Mevrouw Tabitha kleedde de jonge kittens aan. De meisjes Moppet en Mittens kregen lange schorten en elk een kanten kraagje aan. Het was nette, maar ongemakkelijk zittende kleding. Ze wilde dat ze er allemaal piekfijn uitzagen als de visite zou komen.

Tom Kitten was flink gegroeid. Er knapten een aantal knoopjes los van zijn kleding. Zijn moeder naaide ze er snel weer aan.

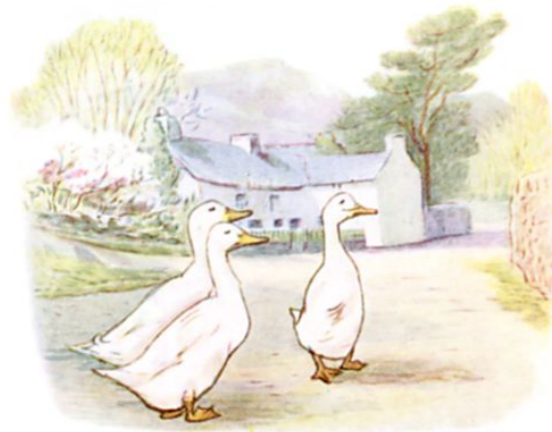
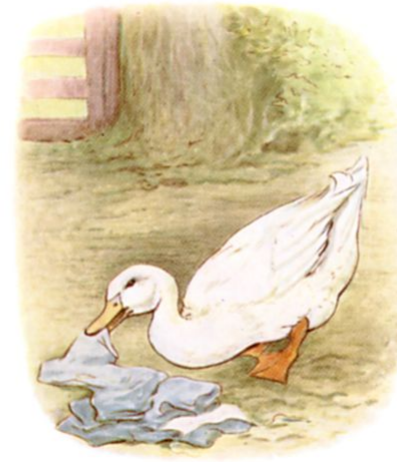
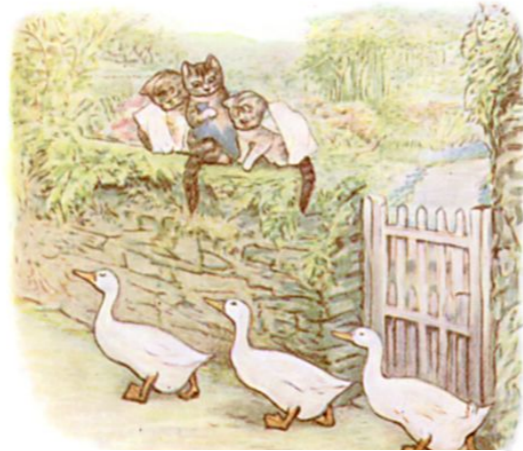
Moppet en Mittens hadden moeite met het lopen op hun achterpoten. Ze struikelden over hun lange schorten en vielen met hun neus op de grond. Toen ze opstonden, waren hun schorten bevestigd met groene vegen. "Laten we via de rotstuijn op de tuinmuur klimmen," stelde Moppet voor. Ze draaiden hun schorten van achter naar voren en gingen met een sprong omhoog. Daarbij verloor Moppet haar kanten kraagje.

Toen de drie kittens helemaal aangekleed en netjes waren, nam Mevrouw Tabitha een onhandige beslissing. Ze stuurde de kinderen de tuin in, zodat zij in de keuken warme broodjes met boter kon maken. "Kinderen, loop op jullie achterpoten en zorg dat jullie kleding schoon blijft. Blijf uit de buurt van de vuurkuil en zeker uit de buurt van de varkensstal en ga ook niet langs de eendenfamilie Puddle-Duck."

Omdat de broek zijn achterpoten nauwelijks bewegingsvrijheid gaf, was het voor Tom Kitten zo goed als onmogelijk over de rotstuijn te springen. Stapje voor stapje klom hij over de rotstuijn, maar daarbij raakten links en rechts de knopen van zijn kleding los. Het lukte hem niet de tuinmuur op te klimmen. Moppet en Mittens hielpen hem door hem langs de muur omhoog te trekken. Tom Kitten verloor daarbij zijn hoed en ook de laatste knoopjes.

Daar kwam de familie Puddle-Duck achter elkaar aangesjokt. Ze liepen in een gelijke pas, alsof ze aan het marcheren waren. Hup, twee, drie, vier! Hup twee, drie vier! Ze stopten en gingen in een rij staan. Verbaasd keken ze met kleine oogjes naar de drie poesjes.

Meneer Puddle-Duck bewoog zich langzaam richting de kleding van Tom Kitten. Hij pakte de verschillende kledingstukken bij elkaar... en trok ze zelf aan! Het stond hem trouwens niet veel beter en ze zaten bovendien ook nog eens veel te strak. "Het is een hele mooie ochtend!" zei meneer Puddle-Duck.

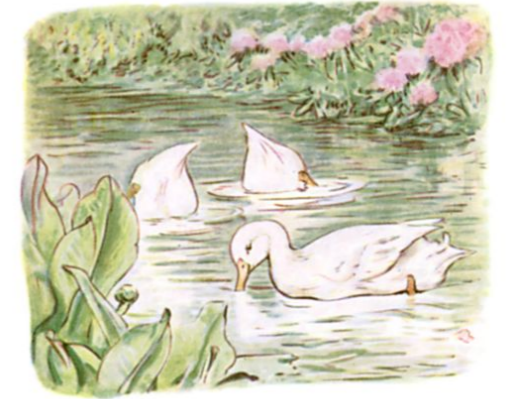
Toen pakte Rebecca Puddle-Duck de hoed van Tom Kitten en zette hem op. Haar zus Jemina pakte de kanten kraag en deed hem om. Mittens moest er zo hard om lachen dat ze van de muur viel. Moppet en Tom sprongen haar achterna. Moppet verloor daarbij haar schort en Tom verloor de rest van zijn kleding. "Meneer Puddle-Duck," riep Moppet naar de vader van de zussen. "Help ons alsjeblieft Tom aan te kleden."

Vervolgens sloten de drie eenden zich weer aan in een rij en liepen in gelijke pas weer verder. "Hup, twee, drie, vier! Hup, twee, drie, vier!" Toen kwam Mevrouw Tabitha in de tuin en daar zag ze op de tuinmuur haar kittens staan, zonder kleren aan.

Ze trok ze van de muur en nam ze mee naar het huis. "Mijn vrienden kunnen elk moment hier zijn," zei Mevrouw Tabitha. "Jullie zien er niet uit, ik schaam me diep voor jullie!" Ze stuurde ze naar boven, en het spijt me te zeggen dat ze haar vrienden vertelde dat haar kinderen met de mazelen ziek in bed lagen. Maar dat was helemaal niet waar!

En wat de familie Puddle-Duck betreft: ze gingen met hun kleren aan de vijver in. Maar de kleding verloren ze al snel in het water, want er zaten geen knopen aan.

En de vader Puddle-Duck en zijn dochters Rebecca en Jemina zijn er nog steeds naar op zoek!

Het tegenovergestelde was waar: ze lagen helemaal niet in bed! Het bezoek hoorde buitengewone geluiden boven het hoofd en hiermee werd de rust van het theekransje behoorlijk verstoord. En ik denk dat ik een ander, groter boek zal moeten maken, om je meer over Tom Kitten te vertellen.